

ת"פ 25514/10/12 - מדינת ישראל נגד ג'מאל אגבאריה

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 25514-10-12 מדינת ישראל נ' אגבאריה

בפני	כב' השופטת רקפת סגל מוהר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ג'מאל אגבאריה

החלטה

רקע

מונחת בפני בקשת המאשימה לעיון חוזר בהחלטה שניתנה על ידי במהלך הדיון שהתקיים ביום

5.11.14, ואשר במסגרתה - לאחר עיון בהתכתבות בין באת כוחה לבין פרקליט המחוז - הוריתי לה להניח בפני אישור חתום על ידי פרקליט המחוז לכך שהוא אכן אישר בשעתה את פעולת החקירה הנוספת נשוא המזכר **ת/40** (חקירת טענותיהן של עדות התביעה - אשת הנאשם ובנותיו, בדבר איומים שהושמעו כלפיהן מצדו לבל תעדנה נגדו בתיק זה), בהיותה פעולה שבוצעה לאחר הגשת כתב האישום.

בבקשתה טוענת המאשימה כי אישור פרקליט מחוז בנוגע לביצוע השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום מהווה תרשומת פנימית שאינה חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולה] תשמ"ב-1982. עוד טוענת המאשימה כי בהיותה רשות מינהלית חלה עליה חזקת תקינות המעשה המינהלי ומבקשת שאקבע כי די בכך שבמהלך הדיון שהתקיים כאמור, הציגה היא בפני את התכתבותה עם פרקליט המחוז וכי בכך עשתה מעל ומעבר על מנת להראות שפעלה כדין ובהתאם להנחיות.

ב"כ הנאשם המתנגד לבקשה זו טוען כי "הגשת הבקשה בידי המאשימה מעידה באופן ברור וישיר, ללא ספק בדבר, כי... לא היה ולא קיים בידי המאשימה כל אישור כפי שמתבקש" ולכן - כך לטענתו - לוקה התנהלות המאשימה בפגם מהותי שמחשיפתו מבקשת היא להתחמק.

בהסתמכו על הנחיית פרקליט המדינה מס' 6.11 מיום 22.1.07 ובטענה כי הוא מכיר את נהלי יישומה, טוען ב"כ הנאשם לקיומו של טופס מנחה שעל הפרקליט המטפל בתיק למלא כשהוא מעלה בפני פרקליט המחוז את הצורך

עמוד 1

ביצוע השלמת חקירה לאחר שהוגש כתב אישום, טופס שעליו חותם פרקליט המחוז במקרים בהם הוא מאשר את ביצוע ההשלמה.

לטענת ב"כ הנאשם אין מדובר בנוהל פנימי, טכני או פרוצדורלי, אלא ב"נגזרת של ניהול תקין של ההליך", המשליך באופן ישיר על תוכנו, ומהווה חומר חקירה של ממש.

דין והכרעה

השאלה בה הנני נדרשת להכריע אגב בקשת המאשימה נובעת למעשה מנושא היקף זכות העיון של הנאשם בחומרים המצויים בידיה.

בב"ש (מחוזי חיפה) 2773/05 **אבי חורי נ' לשכת תביעות חיפה-משטרת ישראל**, נדונה בשעתה שאלה דומה לזו המונחת בפני כעת והיא - האם הנחיות להשלמת חקירה שמעבירה התביעה לגוף החוקר הן בגדר "חומר חקירה" שהנאשם זכאי לקבל לעיונו במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, אם לאו.

באותו מקרה טען ב"כ הנאשם כי אם תיחשפנה בפניו הנחיותיה/בקשותיה/דרישותיה של התביעה לרשות החוקרת, ייקל עליו לטעון למחדלים בחקירה והוא יוכל להצביע על כשלים במסכת הראיות של המאשימה.

כב' השופט י. עמית אשר דן אז באותה בקשה, קבע בהחלטתו כי לטעמו, ככלל, יש לראות בהנחיה להשלמת חקירה חומר רלוונטי בהיותה הוראה אופרטיבית. זאת להבדיל מתרשומת פנימית במובנה הקלאסי (ניירות עבודה, סיכומי חקירה, הערכות והתרשמויות, תמיהות וספקות בדבר מהימנות עדים ובדבר סיכויי ההרשעה, דו"חות וסיכומים המהווים חומר עזר) שאיננה עולה כדי יותר מחוות דעת והערכה. וכמילותיו: **"לטעמי, דרישות והנחיות לביצוע פעולות להשלמת חקירה הן חלק ממהלכי החקירה ואין לראותן כהערכה או כחוות דעת שהיא בגדר תרשומת פנימית"**.

יחד עם זה, מצא כב' השופט עמית מקום לרישומה של "הערת אזהרה" בנוגע לקביעתו הנ"ל:

"לעיתים, ההבחנה בין תרשומת פנימית לבין מהלכי חקירה, אינה חדה, ויש להישמר

מ"מדרון חלקלק" של כרסום בחסיון של תרשומות פנימיות. כך לדוגמא, יש להבחין

בין הנחיות בתוך ההיררכיה הפנימית של הפרקליטות/התביעה, שאותן יש לראות כחלק

מתהליך היועצות פנימית, לבין הנחיות לביצוע פעולות השלמת חקירה שמעבירה

התביעה/הפרקליטות לגוף החוקר. כמו כן, על בית המשפט למנוע תופעה של ניהול

"משפט בתוך משפט" בעקבות הגילוי, לבירור שאלות צדדיות ושוליות למחלוקת

העיקרית. לא כל מחדל חקירה יש בו כדי לסייע לנאשם וגם אם נתגלה מחדל כזה או אחר,

אין להתיר בירור עובדתי נרחב בשאלות בנוסח "מה הגורם לכך שפעולת חקירה מסוימת בוצעה או לא בוצעה כהלכה". בכגון דא, ניתן להתבסס על חזקת ההגינות המיוחסת לרשות ולהסתפק בהסברים של הפרקליט המטפל, או להסתפק בתשובותיו של החוקר בחקירתו הנגדית... במקרה של מחלוקת בין התביעה לסניגוריה, אם מדובר בהנחיות לפעולה או בתרשומות פנימיות, או אם מתעוררת טענה לחסיון או לאינטרסים מסוג אחר, שיש בהם כדי לשלול את הגילוי, שומה על בית המשפט לעיין בחומר לצורך החלטתו...".

ברוח דברים אלה, אשר יפים הם בעיני לבקשה המונחת בפני, אבהיר כי משעיינתי בהתכתבות בין ב"כ המאשימה לפרקליט המחוז, מצאתי כי בעקבות דיווחה על טענות של עדות התביעה בדבר איומים שהושמעו כלפיהן מצד הנאשם לבל תעדנה נגדו בתיק זה, אכן הורה לה פרקליט המחוז - כדבריה, לדווח על כך למשטרה. עוד אציין כי אף באותו שלב לא סברתי שב"כ המאשימה חייבת להציג בפני את אישורו החתום של פרקליט המחוז לביצוע פעולה זו. הטעם היחיד שעמד בבסיס החלטתי להורות לה לעשות כן נבע מהתעקשות ב"כ הנאשם ומן העובדה שהיא עצמה לא הביעה התנגדותה לעשות כן.

שונה המצב כעת.

משהמאשימה שינתה עמדתה (ככל הנראה בעקבות התייעצות ובחינת הסיטואציה ב"משקפי רוחב") וכעת עומדת היא על הטענה לפיה אישורו החתום של פרקליט המחוז מהווה תרשומת פנימית שאינה מהווה חומר חקירה, אבהיר כי לטעמי, במקרה דנן אכן ניתן להתבסס על חזקת ההגינות המיוחסת למאשימה בהיותה רשות מינהלית ודי בהסבר ששמעתי מפי באת כוחה ובהתכתבות שהוצגה בפני, כדי לשלול את הצורך בגילוי.

למעלה מן הצורך אציין כי בעיני, פניית ב"כ המאשימה אל המשטרה בבקשה לבדוק את טענותיהן של עדות התביעה כאמור ולספק להן ליווי משטרה בהגעתן לבית המשפט, איננה עולה כדי הנחיה לביצוע השלמת חקירה הנוגעת לשאלות שבמחלוקת בתיק זה, אלא קשורה היא לאירועים חדשים, עצמאיים, שארעו - כך לטענת העדות- לאחר שהוגש כתב האישום ואגב ניהול המשפט.

מפני כל הטעמים שפורטו לעיל, דעתי היא כי דין בקשת המאשימה להתקבל ואני פוטרת אותה מהגשת אישורו החתום של פרקליט המחוז.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשע"ה, 08 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

